

REGENSENS

REGENSJANERSAMFUNDETS
XXXXXXXXX MEDLEMSBLADXXXXXXXX

3die Serie. Nr. 18.

Oktober 1922.

Portner Frederiksens.

Den sidste Dag i Juni, samtidig med at Regensianerne pakkede deres Ferieransel, pakkede ogsaa Portner Frederiksens deres Sager sammen — men rigtignok for at stable dem paa et Flyttelæs. Og skønt dette saa vist ikke rummede andet, end hvad der var dets Ejermænds retmæssige Ejendom, forekom det

alligevel de tilbageblivende, som om dette retskafne gamle Udflytterpar tog et lille Stykke Regens med sig, noget som vi i Tidens Løb havde vænnet os til at betragte som hørende til herinde.

Det kunde mærkes paa dette Portnerpar at Regensen var bleven deres Hjem og deres Verden. Derfor passede de i det regensielle Landskab som om de var groet op af dets Jordbund. Ikke saadan at forstaa, at de havde tilegnet sig en poetisk Anskuelse af Regensen og det regensielle Liv. Tværtimod! kunde man fristes til at sige. De stod med begge Ben i Regensens Prosa, den Prosa, der efter Soldets høje Stemning viser sig som Poesiens Bagslag i Skikkelse af et med Cigaraske og spildt Punch og ituslaaede Glas tilrodet Gulv, — eller den Prosa, der i Vintermorgenens Kulde og Mørke med Indfydingsgrejer i valne Fingre forbereder det poetiske Øjeblik, da de berømte Bøgekuder blusser lifligt i den lune Stue. Og det skal siges til deres Ros, at bedre Kone til at haandtere en Gulvskruppe og en Sæbeklud end Fru Frederiksen, og bedre Mand til at skøtte Ild og Lys, Gas og Vand, Skorstene og Kloaker og hundredsytten andre Uundværligheder — end Frederiksen, skal man lede efter.

Og dog er det ikke først og fremmest ved den Samvittighedsfuldhed, med hvilken hele dette nødvendige men trivielle Arbejde fra Dag til Dag blev passet, at Frederiksens har sikret dem en Plads i deres regensielle Samtids taknemmelige Erindring. Men det er ved selve den Maade, paa hvilken de i det daglige Arbejde og den daglige Berøring med Regensianerne rent menneskelig set gjorde sig gældende. — I en Tid, der har faaet Skyld for, at den er fattig paa Originaler, var der noget originalt ved disse to Mennesker, hver især. De var nemlig begge gammeldags Folk, der havde faaet deres Begreber udformede i hin idyllisk-patriarkalske Tid, da der ikke var Husassistenter men Tjenestepiger, der endda saa ud som Tjenestepiger og ikke — for at bruge Fru Frederiksens Udtryk — som »Primadonnaer«, og da Margarine og Biograftheatre var lige ukendte Begreber. Derfor stod de overfor det moderne Livs Foreteelser med en naturlig Skepsis, og ansaa det for langt under deres Værdighed at skabe sig om i moderne Facon. Der var Sikkerhed og Stil over dem, en Stil af gammeldags Soliditet og Hygge; — og det passede til Regensen. Fru Frederiksens Trappe var den sidste, som i sin hvidskurede og sandstrøede Renhed holdt Stand overfor den moderne og mere praktisk anlagte Tids Fernis.

Og som hendes Trappe var, saadan var hun selv. Ingen Fernis lagde sit fortonende eller forsonende Dække over, hvad hun indeholdt og hvad hun mente. Hun havde i udpræget Grad »le courage de ses opinions« og forstod at lade disse Meninger fremtræde i en ofte drastisk, altid saare træffende Iklædning. Den jævne Fornuft og den reelle Tænkemaade, som laa bagved, gjorde hende til en Ræsonnør, hvis Bemærkninger ofte ved given Lejlighed traf Hovedet paa Sømmet. Da Professor Lassens i sin Tid forlod Regensen, og hun havde set Porten lukke sig efter Flyttelæsset, fik de deres Skudsmaal i følgende korte men rammende Ord: »Det var liegodt Folk!«

Det var saavist ikke vandle Smigerord Studenterne trakteredes med, naar de med deres glade Leben havde forstyrret hendes Nattero eller paa anden Maade sat hendes Taalmodighed paa Prøve. Det kunde ogsaa hænde at en naiv Indflytter, der af mindre naive Kammerater sendtes ind til hende med en eller anden fantatisk Forespørgsel, uforvarende kom ud for en kraftig Skylle om Abekattestreger og Pjank, — til stor Glæde for Abekattene, der ude i Porten afventede Virkningen af hans Mission, eller at en bekymret Moders Ængstelse for at hendes Søn ikke skulde faa det godt nok, blev henvejret med en kraftig Opfordring til at »takke Himlen for at han overhovedet var kommen herind«. — Men det varede ikke længe førend de, der til at begynde med havde forset sig paa hendes barske Væsen, lærte at forstaa. at der bag dette baade var Humør og et godt Hjerte og endda en sjelden Trofasthed overfor dem, hun engang havde fattet Godhed for og som havde vist hende Venlighed, — at hun med andre Ord var noget i Retning af en »usleben Diamant.«

Lige saa ukunstlet i sit Væsen, men ikke saa umiddelbar i dets Ytring var Frederiksen. Han var et Stykke af en Filosof, hvem Tidens Daarskaber og Menneskenes Besynderligheder ikke bragte ud af Ligevægt, men som stille og lunt anstillede sine Betragtninger derover. Med sit jævne, gode Humør og sin medfødte Takt forstod han den Kunst, som hedder Omgang med Mennesker. Han var høflig uden at bortgive noget af sin Værdighed, tjenstvillig uden at lade sig løbe med og spøgefuldt uden at blive familiær. Han vidste, hvor hans Plads var. Han var »Regensens Portner«, som han med et gemytligt Blink i Øjet og et forekommende Buk plejede at præsentere sig; og var der nogen, der i deres Fordringer til ham gik ud over, hvad der med Billighed kunde forlanges af Regensens Portner, hed det blot med en afværgende Haandbevægelse: »Sorterer inte under mig!«

I Foraaret fyldte han 70 Aar og skulde derfor efter Tjenestemandslovens Bydende søge sin Afsked, skønt Alderen ikke i væsentlig Grad havde sat sit Præg paa ham. Lige saa rask i sine Bevægelser, lige saa frisk i Sind som hidtil passede han sit Arbejde indtil Otiets Time slog. For hans Hustru, der i Aarenes Løb er bleven temmelig gigtsvag er Afskedigelsen bleven Indgangen til en velkommen Hvile, for ham derimod til en ikke helt tilfredsstillende Uvirksomhed. Dertil kommer at Pensionen ikke er større, end at en Indtægtsforøgelse paa et Par Kroner om Dagen vilde være i høj Grad velset. Skulde der ikke være en eller anden af »Regensens« Læsere, der kunde finde en passende Beskæftigelse til ham f. Ex. som Vicevært eller Inkassator? I Forening med den Hædersgave, som Regensianerne overrakte de bortdragende, vilde en Opfyldelse af dette hans Ønske give det gamle Hæderspar et velfortjent Indtryk af, at deres Virken og Færden herinde var erindret og paaskønnet.

O. Thune Jacobsen.

Frederiksens Adresse er Røddinggade 3.¹

Regensianerne 1895-1919.

En Bog, der vil interessere gamle Regensianere er for Tiden under Forberedelse. Det drejer sig om en biografisk Fortegnelse over Regensianerne i Tidsrummet fra 1895 til 1919 : de sidste 25 Aars Regensianere, de nuværende ikke medregnet.

Grundlaget for Bogen er et Kartotek over gamle Regensianere som Hr. Boghandler Busck tidligere har skænket Regensiansamfundet, og det er Hr. Busck, der udgiver Bogen. Udarbejdelsen er overdraget til Bibliotekar Knud Larsen og Prokurist Kristian Müller.

Til saa mange af de paagældende gamle Regensianere, som det har været muligt at fremskaffe Adresse paa, vil der om kort Tid blive udsendt Spørgeskema, med Anmodning om at tilbagesende det med de nødvendige biografiske Oplysninger og vedlægge Fotografi. Det er af stor Værdi, at Biografierne ledsages af Fotografi, og forhaabentlig vil det ikke volde nogen Vanskeligheder at sende et saadant, et godt Amatørbillede vil kunne bruges.

Forhaabentlig vil denne Anmodning ikke være forgæves, thi skulde et forholdsvis stort Antal undlade at besvare Forespørgslen, vil det sige, at Interessen ikke er saa stor, som paa Forhaand maa antages, og Benene vil i nogen Grad være slaaet fra hele Foretagendet, idet Besvareelserne er Forudsætningen for, at det kan lykkes at faa Bogen færdig i rette Tid : til Regensens 300 Aar Jubilæum i September næste Aar. Det vil nemlig tage lang Tid at skaffe de fornødne Oplysninger ad anden Vej, idet der i Forvejen er mange, hvis Adresse man søger forgæves i Vejviseren, Hof- og Statskalenderen og de forskellige »Stater«.

Det vil sikkert ogsaa vise sig, at den paaregnede Interesse er til Stede, og da særlig hos Medlemmerne af Regensiansamfundet, der har sat sig til Formaal at holde sammen paa Minderne og Kammeratskabet fra Regensaarene. Det Opraab, der bliver udsendt, har Bestyrelsen da ogsaa ved Formanden medgivet en varm anbefaling.

For at faa Biografier over dem, man paa Grund af manglende Adresse ikke kan tilskrive, vil det blive nødvendigt at forespørge hos deres samtidige, om de skulde kunne opgive Adresse eller andre Oplysninger, f. Eks. Familie. Formentlig vil der ad denne Vej kunne skaffes meget Materiale til Veje, idet vi haaber, at ingen vil tage det fortrydeligt op, selv om der skulde komme en længere Liste med Forespørgsler, men gerne meddele de Oplysninger, som de maatte sidde inde med.

Planen er som ovenfor nævnt, at Bogen skal foreligge til Jubilæet næste Aar. Om Prisen paa den, kan der naturligvis endnu ikke siges noget bestemt, men Hr. Busck vil bestræbe sig for at kunne levere Bogen til en meget rimelig Pris, saaledes at vi alle kan faa Raad til at anskaffe den.

En Bog som denne vil altid have personalhistorisk Interesse, men sin største Betydning faar den dog i noget mere følelsesbestemt, idet den tilfredsstill

den Trang, vi alle har til at erfare, hvordan det nu kan være gaaet dem, der var med til at skabe den lykkelige Ungdomstid, som Regentiden blev, dem vi endnu husker klart baade fra de festlige Lag og det daglige Samvær.

Den store Kreds af Venner og Kammerater, vi fik i de Aar, har naturligt ikke kunnet holde sammen, men hvem har glemt de andre, og glæder sig ikke over at spørge nyt fra dem.

Lidt om gamle Regensianere.

Hakon Jørgensen.

Det har sikkert glædet alle Regensianersamfundets Medlemmer at læse om det betydningsfulde og ærefulde Udfald, som Politiinspektør Hakon Jørgensens Rejse til Amerika har faaet. Aviserne har givet lange Beretninger med Ord som: Succes, Sejr o.s.v. og bragt Politiinspektøren deres Hyldest, prist ham som en af dem, der ved sin Dygtighed og sit Arbejde gør sit Land Ære.

Vi forstaar, at Hakon Jørgensens Arbejde lægger stærkt Beslag paa ham, og vi beundrer ham og takker ham for, at han alligevel trofast hænger ved Regensen og altid faar Tid til at være med baade ved de mindre Sammenkomster og de større Fester. En ægte Regensianer. En fortræffelig Formand for Regensianersamfundet.

Doktordisputatser.

»Obersten« Bj Wimtrup er blevet Dr. med. Disputatsen fandt Sted den 7. Juli.

Underbibliotekar Carl Roos (1907) er blevet Dr. phil. ved Disputats den 12. Oktober.

Mellem Deltagerne i den berømte Dana-Ekspedition var to gamle Regensianere: Cand. mag. Johs. Olsen (1916) og cand. mag. Taaning (1918).

Overlæger.

Mellem det sidste Aars nye Overlæger findes flere gamle Regensianere. Dr. med N. R. Christoffersen (1906) er blevet Overlæge ved Frederiksberg Hospital, Dr. med. Hess Thayssen (1904) og Dr. med. S. Kjærgaard (1905) ved St. Elisabeth Hospital og Dr. med. Johs. Buchholtz (1907) i Vejle. Man ser, at der er en Overlæge for hver af Aarene 1904—1907. Desuden kan anføres, at Overlægerne Svindt, Randers; Eiken, Aalborg og Rager, Slagelse er Regensianere fra

henholdsvis 1902, 1903 og 1904. Saa vidt jeg ved, er der af de medicinske Indflyttere 1908 ikke endnu blevet nogen Overlæge, men fra 1909 møder jeg Veilbæk, Roskilde. For Kontinuitetens Skyld maa man haabe, at der snarest vælges en Overlæge, der er Regensianer fra 1908.

Nitten.

Lectori benevolo.

Dette er ganske vist ikke et af de muntre, fornøjelige Træk fra Livet under Linden, som »Regensen«s Redaktion i sit sidste Nummer lyser efter. Tværtimod! Men netop saadan repræsenterer det en Side af Regenslivet, der hører med i Billedet som Skyggen i et Maleri. Vel staar Regenslivet siden Hostrups Tid for den almindelige Bevidsthed i den skæmtefulde Studenterkomedies Tegn; og for de gamle Regensianere er det vel ogsaa de lyse og glade Ungdomsminder, der træder altoverstraalende frem for Erindringen. Ikke desmindre har Regensen ogsaa sine Studentertagedier, sine alvorlige Oplevelser, — og maaske det endda er dem, der stærkest binder Regenskammeraterne til hverandre, — der nemlig giver Samfølelsen den Tone af Hjærtelighed og gensidig Deltagelse, som Fællesskabet i Arbejde og Fest alene ikke er i Stand til.

Helten i den Tragedie — eller forhaabentlig: foreløbige Tragedie, som her skal fremdrages, er en Mediciner, som sidste Nytaar gennemførte sin Embedsexamen under exempelløs strænge Vilkaar og endda gennemførte den med Glans. Allerede i sit andet Studieaar blev han angreben af Tuberkulose, og maatte tilbringe to Aar paa Sanatorium. Trods denne Handicapning, som yderligere skærpedes ved, at han maatte tjene til sit Underhold, ja endda understøtte sin Moder, fuldførte han Studiet med kun et halvt Aars Forlængelse udover det normale. Under det sidste Halvaars Anspændelse brød Sygdommen imidlertid op og tvang ham til at holde Sengen, som han i hele Examenstiden kun forlod for — med Feber i Kroppen — at staa op og lade sig examinere i de enkelte Fag. En Undersøgelse umiddelbart efter Examenen godtgjorde, at det var paa allerhøjeste Tid at tage fat paa Sygdommens Bekæmpelse, om hans Liv overhovedet skulde kunne reddes; og han besluttede sig i Erkendelse heraf og i Tillid til Professor Saugmann til at lade sig indlægge under hans Behandling paa Vejlefyord Sanatorium — trods Kostbarheden ved Opholdet dør.

Dør har han nu ligget siden Februar, bogstavelig talt kæmpende for Livet fra Dag til Dag, indtil det nu endelig efter tre Operationer virkelig ser ud til at han skal komme sig, selvom det endnu vil tage lang Tid. Nu paatrænger sig imidlertid de økonomiske Bekymringer med fordoblet Styrke. Vel er det lykkedes ham at opnaa en Del Understøttelse, baade Legater og et rentefrit Laan af P. Karl Petersens Tuberkulosefond. Dette er dog saa langt fra tilstrækkeligt, at en Forøgelse af Hjælpen vilde være i høj Grad ønskelig. Hvis gamle Regen-

sianere, hvem disse Linier kommer for Øje, kunde faa Lyst til at yde ham en Haandsrækning, har Boghandler Busck erklæret sig villig til at modtage Bidrag til en saadan Indsamling.

O. Thune Jacobsen.

Fra Regensens Arkiv.

Referat af „Pip“s ordinære Generalforsamling Mandag d. 28. Januar 1889 m. m.

Formanden, Severin Thomsen [Nordentoft], erindrede med bevæget Røst om, hvilken Mindedag det var for Pip. Dels saa Generalforsamlingen for første Gang sin forhenværende Formand, cand. theol. Frederik Eduard Lundsgaard, efter at han havde faaet 5 (fem) Laud'er til theologisk Attestats — hvilket sikkert var kommet de fleste uventet (Forsamlingen sluttede sig hertil ved at rejse sig). Dels havde idag to Regensianere bragt Verden til at forstumme i For- og Beundring ved at faa præ til medicinsk Embedsexamen. Dels havde endelig Pip idag modtaget Underretning om, at det Ideal, under hvis Fane Pip's forhenværende Opposition og nuværende Regeringsparti havde kæmpet for de sande demokratiske Principper, *General Boulanger* var blevet valgt til deputeret for Paris med 250000 Stemmer, — hvilket endogsaa var flere end der i sin Tid var falden paa Pip's nuværende Formand, Oppositionens 2den Viceformand. Han foreslog derfor Pip at sende Generalen sin Lykønskning og at udbede sig Tilladelse til at optage ham som Æresmedlem. (Forsamlingen viste sin levende Interesse for Sagen ved at skændes og raabe, saa at ingen kunde høre Ørenlyd).

Dirigenten, Fugl, betegnede under stærke Mishagsytringer Boulanger som en Æventyrer.

Formanden konstaterede, at han om kort Tid vilde være Frankrigs Præsident.

Dirigenten bestred dette; men selv om det skete, afkræftedes hans Paastand ikke derved.

Formanden kunde kun opfatte en saadan Ytring som Majestætsfornærmelse mod en vordende Souverain.

Et Medlem, Rosenberg, foreslog Afstemning om, hvorvidt Boulanger skulde være Præsident for den franske Republik.

Et andet Medlem hævdede, at en saadan Afstemning, næppe vilde bidrage, hverken til at hæve ham op paa Præsidentstolen eller til det modsatte.

Det første Medlem saa heri en Fornærmelse mod Generalforsamlingen. Hr. Holch udfordrede Hr. Jørgensen. Duellen fandt Sted paa Stedet uden varig Skade for nogen af Parterne.

Endelig skete der Afstemning, ved hvilken Formandens Forslag vedtoges med overvældende Majoritet. En Komité, bestaaende af Hr. Bang og Formanden, valgtes til at affatte Depechen.

Den 31. Januar afsendtes denne Depeche saalydende:

A monsieur le general Boulanger!

La société de vigilance »Pip« composée de quelques étudiants danois, offre au brave general Boulanger ses félicitations empressées pour sa victoire glorieuse du 27. janvier, et demande la permission de l'admettre comme membre honoraire. Elle voit en lui l'homme de la revanche, qui portera la vengeance meritée sur une peuple, qui a fait du tort a d'autres aussi qu'aux Français. Vive la France! Vive le Danemark!

Copenhague 31. janvier 1889.

Pour la société de vigilance »Pip«
Severin Thomsen
étudiant en medecine, president.

Herpaa indløb der d. 26. Februar Svar i Form af et Visitkort fra Generalen.

Svaret var saalydende:

Monsieur Severin Thomsen, étudiant en médecine, president de la société de vigilance »Pip«, Regensen I, 1. Copenhague, Danemark.

General Boulanger
avec ses remeciments bien sincères pour
l'honneur, que vous voulez bien lui faire.

Proklama.

Gamle Regensianere, der har Efterladenskaber staaende paa Regensens Pulterkammer, bedes afhente disse inden d. 1. Dec., da de ellers vil blive afhændede som herreløst Gods til Fordel for en af Regensens Kasser.

Regensen, d. 20 Okt. 1922.

O. Thune Jacobsen.

Saaftrem De ikke allerede er Medlem af

Regensianersamfundet,

bør De snarest mulig indmelde Dem.

Formaalet er at samle forhenværende Regensianere til selskabelige Sammenkomster og paa andre Maader værne om de gamle Regensminder.

Kontingent: 4 Kr. aarlig.

Indmeldelser modtages af Samfundets Kasserer, Overretssagfører *Oluf Petersen*, Herluf Trollesgade 16 A, og af Boghandler *Arnold Busck*, Købmagergade 49.

Udgivet af *Regensianersamfundet*.
Redigeret af Prokurist *Kristian Müller*, Røddinggade 9. Kbhvn. B.